

Vaški dnevi in
120. obletnica
gasilskega
društva v
Sakalovcih
STR. 4
Rada odim
domau
STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 7. avgusta 2014 ☼ Leto XXIV, št. 32

Mlašeči tabor v Kúharovi spominski iži

Od 28. julija do 1. avgusta so bivali med starimi stejnami Kúharove spomske iže mladi lidgé, šaularge seničke šaule, steri so sodelovali na 2. tabori za ohranjanje ljudskih običajev. Kak je povedala vodja tabora *Ibolya Neubauer*, lani so organizirali prvi takšen tabor, steri se je mlajšom trno povido, zato so med šaulskim letom tō meli več delavnic. Ka bi vleta, med počitnicami, tō nej ostali brezi tej dejavnosti (tevékenység), so pripravili drugi tabor, na šterom so meli 16 mlajšov z domanje šaule. Ceringo tabora so plačali s pomaučjov Urada za Slovence iz Ljubljane pa Državne slovenske samouprave. Na tabori so voditeljici pomagali senički školnicke pa lerance. Za vodenje delavnic je prosile domanje ženske, med njimi Micko Ropoš, Ilonko Braunstein pa Marijo Csato.

Mlajši so vsakši den prišli zazranka na deveto vōro pa so bili na tabori zadvečerek do 5. vōre.

Na tabori so se mlajši spoznavali s takšnimi deli in starimi meštrijami, stere ovak doma več ne vidijo. Kúharova spomska iža ma eške v künji staro krüšno peč, v njej so pekli krü na takšofele formo kak so ga pekli gnauksvejta pri

Na den, gda smo je gorziskali, so ranč cekere pleli iz kukarčnoga lopinja

Udeleženci tabora v künji Kúharove spomske iže

vsakšom porabskom rami. Pripravljali so porabsko jedi tō, kak so mlejčne oubrike (kumare) ali na oli krunči. Mlajši so leko sprobali, kak flajsne roké, prste majo. Iz kukarčnoga lopinja so pleli cekere ali si pripravili kakšno zapestnico (karperec), iz kreppapira pa so redli rauže.

Zvün toga so dva zadvečerka preživeli z vodjo Razvojne agencije Slovenska krajina Andrejo Kovač. Šli so na pohod na Grebenšček, gde so se spoznavali z nordijsko hojo, na konci so si poglednjili vzorčno kmetijo tō. V Hiši jabolk so meli delavnico na temo zdravo gesti, tak so pekli reteše.

Srejšo so šli cejli den na izlet (kirándulás) v Slovenijo. Poglednjili so si grad v Lendavi, tropski vrt v Dobrovniku, pri Bukovniškom jezeri so si nabirali energijo, na konci so se pa kaupali v Moravski Toplicaj.

Za zaključek tabora so pripravili razstavo (kiállítás), gde so pokazali vse tisto, ka so napravili na tabori. Stare stejne Kúharove spominke iže so cejli keden leko poslušale mlašeči smej pa žuborenje, pa domanje slovenske pesmi so tō nej falile.

Marijana Sukič

KOGA (ŠE) ZANIMA PANONSKI PROSTOR?

Za odgovor na vprašanje, zastavljeno v naslovu, niso potrebne dolg(ov)e(zne) razprave, marveč zadostuje bežen pregled skupnih dogodkov v delu Avstrije (zlasti na južnem Gradiščanskem in obrobju Štajerske), v severovzhodnem delu Slovenije, v Železni županiji (tudi tja proti Šopronu in Gyóru) in v zahodnem delu Hrvaške (v trikotu ob meji s Slovenijo in Madžarsko do Čakovca in Varaždina). Tisti, ki pol stoletja spremljamo življenje v tem t. i. *panonskem prostoru*, zelo hitro vidimo, da je v njem iz leta v leto manj skupnih kulturnih dogodkov. Pri življenju sta se ohranila (sicer geografsko razširjen) kulturno-zgodovinski simpozij *Modinci* (julija je bil v Kőszegu 44. po vrsti) in *srečanje panonskih pravnikov*. Škoda je, da se ni obdržala mednarodna likovna razstava *Pannonia*, ki se je pod tem imenom končala na Gradiščanskem, začela pa v Murski Soboti kot *Panonska pokrajina, panonski človek*. Škoda je tudi, da ni več skupnih kulturnih prireditev, kot so bila srečanja pevskih zborov, kajti pesem je razumljiva vsem, ne glede na znanje jezika. Del, zgolj drobec dogajanja, ohranjata Kulturno društvo člen 7 za avstrijsko Štajersko z večjezičnimi prireditvami v Pavlovi hiši v Potrni in Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija z majskimi prireditvami *Jambori spominov in dobrega sosedstva* (letos s porabskimi in štajerskimi Slovenci).

Ostala je pomembna izjema, in sicer letna publikacija *Panonski letopis*, ki ga zavzeto ureja dr. Robert Hajszan in ga v gradiščanskem hrvaškem, hrvaškem, slovenskem, madžarskem in nemškem jeziku izdaja Panonski inštitut v Pinkov-

cu/ Guttenbachu. Inštitut občasno izdaja tudi *Panonski list*, vendar v manjšem obsegu in ne zmeraj v vseh jezikih, kot dosledno tiskajo *Panonski letopis*.

Z letnico 2014 in številko 21 je *Panonski letopis* vstopil v tretje desetletje izhajanja. Bogat je ne le po obsegu (559 strani), ampak tudi vsebinsko, saj ponuja številne informacije in podatke, ki jim je dodano še slikovno gradivo in priloge. Urednik koncepta pomembneje ni spreminjal, tako da publikacijo začenjajo *uvodne besede*, ki so jih napisali politiki, kulturniki in diplomati, med katerimi ni slovenskega predstavnika. Če se bo urednik potrudil, bo sedanji slovenski veleposlanik na Dunaju dr. Andrej Rahten za naslednji zbornik zagotovo pripravil svoj pogled na *panonski prostor*; tako kot sta ga predstavila madžarski in hrvaški veleposlanik pa tudi gradiščanski deželni glavar Hans Niessl.

V besedi in s fotografijami je v letošnjem zborniku predstavljena tudi 20-letnica *Panonskega inštituta*. Za to priložnost je novinarka Tímea Horvat pripravila pogovor z Robertom Hajszanom, ki med ostalim poudarja pomen proučevanja jezika v *panonskem prostoru* in pisanja o njem. Na začetku je bila dejavnost *Panonskega inštituta* zastavljena širše, vendar so morali z nekaterimi dejavnostmi, npr. z literarnimi večeri in drugimi srečanji, prenehati, ker nimajo primernih prostorov.

Robert Hajszan tudi poudarja, da je za dejavnost inštituta mnogo več zanimanja izven Avstrije, denimo na Hrvaškem, in opozarja na težave pri zagotavljanju novih sodelavcev, avtorjev prispevkov, tako domačih kot iz sosednjih držav.

Tretje poglavje zbornika zaznamujejo obletnice. Tovrstne vsebine kdaj pa kdaj utegnejo biti suhoparne, a v Panonskem letopisu so obletnice priložnost za spo-

znavanje zanimivih vsebin iz preteklosti, tako dogodkov kakor pomembnih osebnosti. Med takšnimi dogodki je tudi 350-letnica bitke s Turki pri Modincih in Monoštru. Glede na okroglo obletnico in na prvi večji poraz Turkov v tem prostoru je bilo za pričakavali, da se bodo s to bitko ukvarjali tudi zgodovinarji na simpoziju v Kőszegu kulturno-zgodovinski simpozij *Modinci* je namreč nastal prav v neposredni zvezi z zmago nad Turki pered 350 leti, a so razpravljali o razreševanju kriz od konca 18. stoletja do začetka prve svetovne vojne. Obsežno poglavje zbornika je namenjeno sarajevskemu atentatu na Franca Ferdinanda leta 1914, kar je bil povod za 1. svetovno vojno. O vlogi Sándorja

Petőfija v revolucionarnih dogodkih leta 1848/1849 in o njegovi poeziji, vključno s srečevanjem mladih izobražencev v budimpeštanski kavarni Pilvax, govori spominski zapis ob 165-letnici pesnikove smrti.

S tekstom in na fotografijah je predstavljen dr. Vanek Šiftar (1919-1999), eden redkih, če ne edini intelektualci v severovzhodni Sloveniji, ki je imel stalne stike z gradiščanskimi izobrazenci, med njimi tudi z urednikom zbornika dr. Robertom Hajszanom. Zato bi pri koncipiranju naslednjih petih srečanj *Jambori spominov in dobrega sosedstva* eno namenili gradiščanskim Hrvatom v Avstriji in na Madžarskem ter Slovencem na Hrvaškem, zlasti tistim iz Varaždinske županije.

Med znanimi gradiščanskimi Hrvati je bil gospodarstvenik dr. Ivan Müller Džon (1924-2006), ki je več mandatov vodil osrednjo narodnostno organizacijo *Hrvaško kulturno društvo Gradiščanske*. Avtorju tega zapisa je znan kot aktiven, zavzet in prodoren narodnostno-politični delavec za pravice gradiščanskih Hrvatov, zmeraj pripravljen na pogovor in pomoč novinarjem, redkim iz Slovenije in številnim s Hrvaške. Filozof dr. Wolfgang Gombotz iz Potrne oz. Gradca predstavlja Ludvika Bartelja, v Sloveniji manj znanega filozofa, teologa in katoliškega duhovnika. V zvezi z obletnico padca *železne zavese* je omenjen dr. Tibor Zsiga, nekoč miličniški polkovnik, zdaj zgodovinar, v Sloveniji znan tudi po polemiki z dr. Vilkom Novakom o krivici, ki se je po njegovi oceni s *trianonsko pogodbo* zgodila prekmurskim Madžarom. (Če njim, potlej tudi porabskim Slovencem!)

Prva osebnost v razdelku *Panonske biografije in portreti* je slovenski škof, pisec in pedagog Anton Martin Slomšek, v poglavju *Zgodovina, kultura in literatura* so podrobneje predstavljeni *X. mednarodni slavistični dnevi* v Sombotelu, nova dvorana za kulturne in športne prireditve v Pinkovcu, sledijo zapisi o predstavitvi lanskega *Panonskega letopisa*. Na straneh, namenjenih likovni umetnosti, so reprodukcije del Irfana Handukića, Vinka Šebreka in Ilse Zsivkovits.

V 21. številko *Panonskega letopisa* je urednik uvrstil ponatis nekaterih člankov iz Porabja: *Muzej krščanstva na Slovenskem iz Stične predstavil razstavo Sveta Ciril in Metod, slovenska apostola; Bogojina: jubilejni Košičevi dnevi in zbornik Čednim stoji svejt!; Simpozij v Sombotelu, Dvojni jubilej na sombotelški slavistiki; Prof. dr. Karel Gadányi je svetil 70. rojstni den Porabski Slovenci so moji bratke pa sestre*. Franc Kuzmič predstavlja pokončnega rodoljuba Ivana Jeriča, ustvarjalnost Janoša Kardoša in posebej njegovo prevajalsko dejavnost. Objavljen je tudi krajši zapis *Kulturna pot Svetega Martina Slovenija: od Domanjševca do Zreč*, spominski tekst z več fotografijami ob 15-letnici smrti dr. Vaneka Šiftarja in fotografije z letošnje majske prireditve *Jambori spominov in dobrega sosedstva*.

V letopisu so še ocene knjig in razprav, poglavje, namenjeno športu, dijakom in mladim, glasbena priloga, poglavje o jezikovnih vprašanjih, besedila popularnih hrvaških popevk in na koncu še nekaj strani, posvečenih poeziji.

ERNEST RUŽIČ

ŽNK Teleing Pomurje

Tretjo leto po vrsti najbavkše v Sloveniji

Vleti, gda šaule dozaprejo svoje dveri, mlajši dejo tudi na takše pa ovakše tabore. V Böltincaj so, pa nej prvič, enoga zanimivoga, nej vsakdaneš-

let, te se komaj začne pravi trening.»

V Prekmurji je tak kak skor vseposedi na sveti fotbal fejst popularen gé. Gé dosta

že duga leta alfa in omega ŽNK Pomurje.

Pa gda so te ženske v naši krajaj tak resno, nej za hec, začnole brsati labdo, pitan

rati. Že drugi den jih je prišlo dvanajst. Nejsam mogo požreti reči, če sam že neka obečo, sam tau mogo spuniti. In tak so 4. novembra

vzponi kak padci. Naša era de se tudi ednauk skončala, samo vüpamo, ka tau nede tak hitro,« pravi Kozic, steri tak kak vsi v klubi

Pokal za najbavkšo ekipo v slovenskon rosagi

Nogometišice so kak manekenke notpokazale nauve športne »gvante«

njoga meli julijuša. Mlade dekline so za labdo bežzale in jo probale brsniti v gol. »Tüdi mi špilamo nogomet,« se je zvau tabor, steroga so pripravili v Ženskon nogometnon klubi (ŽNK) Teleing Pomurje. Pet fotbalištarc - mentoric, stere je vodila Staša Špur, je 29 mladi deklin, starih od 5 do 14 let, včilo, ka vse se da z labdo napraviti. Pauleg toga so na tabori ške malali, popejvali, plesali zumbo in se meli lepau. »Dvajsti je takši, ka že trenerajo, mamo pa tüdi neka nauvi, tak ka mogauče kakše od njih ške pride v naš klub,« je povedala Špurova. Direktor ŽNK Teleing Pomurje Štefan Kozic pravi, ka zdaj pri njih že okauli stau nogometišic trenera: »Med mladimi je niti nej tak pomembno, ka smo najbavkši. Naša želja je, ka čimveč mladih deklin iz celoga Pomurja pripelamo in jih navčimo, kak se špila fotbal. Tau ka bežijo za labdo in so v naravi je sigurno bole zdravo, kak če samo gledajo televizijo ali skačejo po računalniki. Te, gda so stare okraug 13

klubov, dapa niti eden je nej v najbavkši, v prvi ligi. Tau je pri moškaj, pri ženskaj je hvala baugi ovak. Tü so fotbalistke Ženskoga nogometnoga kluba (ŽNK) Pomurje že tretjo leto po vrsti najbav-

predsednika kluba. »1999. leta, gda sam biu trener članske ekipe v Odrancaj, je na naše treninge začnole oditi tüdi neka mladih deklin, Najbol batrivna med njimi je te bila 14-letna

1999. ženske opravile prvi trening,« se spominja Kozic. Najprva so začnole oditi na šolska tekmojanja, v sezoni 2001/2002 pa so pomurske dekline do petnajstoga leta starosti že osvojile svoj prvi

naslov državnih prvakinj. Leto za tem je prvič v prvi slovenski ženski nogometni ligi nastopila tudi članska ekipa. Te je sfalilo placa na odranskon igrišči, pa so se preselili v Filovce. »Po sezoni 2005/2006, gda so članice prvič osvojile naslov državnih prvakinj, vüpajo, ka de se jim odprlo tüdi v Evropi. Dvakrat so bile Böltinčanke gostiteljice kvalifikacijskoga turnira za Ligo prvakinj (Champions League), zdaj pa do med 9. in 14. avgustom špilale na turniri v Črni Gori. Žreb je steu, ka de ekipa, stero vodi trener Bojan Jančar, brcala labdo proti črnogorskim prvakom WFC Ekonomist, prvakom Madžarske (MTK Hungaria) in Estonije (Pärnu JK). »Črnogorski ženski fotbal se naglo razvija in Ekonomist ima dobro ekipo. Estonsko ekipo smo pred osmimi leti v ligi prvakinj premagali s 7:1, samo tau je že dugo nazaj in moremo na tau pozabiti. Madžarske prvakinje so daleč najbavkša ekipa v ton rosagi. Špilajo za en razred bavkši fotbal kak mi,« pove Kozic, steri pa je tak kak trener in igralke ške nej vrgo pükšo v kukorco. Tak moremo fejst držati pesti, ka se našim fotbalištкам posreči, pa ka prvič pridejo med 32 najbavkši ženski nogometni ekip v Evropi.

Tekst in kejpj:
Silva Eöry

Na tabori so labdo brsale mlade dekline

ukše v Sloveniji. »Od deseti naslovov so naše dekline osvojile seden. Nejsa med najbavkšimi v rosagi samo té najvekše, članice, tüdi ekipe, v steri nastaupajo tiste, stere so stare do 17, 15, 13 in ške mlajše so bile med najbavkšimi,« pravi Kozic,

Urška Sabotin. Ona je tüdi »kriva«, ka se je v Odrancaj te začno špilati ženski fotbal. Neka cajta mi je gučala pa gučala, ka bi one tüdi rade trenerale, pa špilale. Te sam ji pravo - bole za hec kak resno - gda de vas deset, mo začnoli trene-

smo nej mogli cejle ekipe zadržati. Te je tüdi pomalek pa prišlo do selitve, iz Filovcev v Böltince, gde nas je ta občina nekak bole podprla. Tak je pač, gda neka osvojiš, je te skauz žmetno tau tüdi ohraniti. Tak je v žitki, ka gestejo tak

OD SLOVENIJE...

Poimenski seznam poslancev

Znan je poimenski seznam poslancev v novem sklicu državnega zbora. V 90-članskem državnem zboru je tudi 32 žensk, kar je štiri več kot v zdajšnjem, ki se mu izteka mandat. Zmagovalko volitev, Stranko Mira Cerarja, bo zastopalo 36 poslancev: Andreja Potočnik, Branko Zorman, Irena Kotnik, Maruša Škopac, Erika Dekleva, Lilijana Kozlovič, Marko Ferluga, Tilen Božič, Simon Zajc, Tanja Cink, Simona Kustec Lipicer, Miro Cerar, Mitja Horvat, Kamal Izidor Shaker, Milan Brglez, Bojan Dobovšek, Dragan Matić, Ivan Škodnik, Danilo Anton Ranc, Janja Sluga, Margareta Guček Zakošek, Anita Koleča, Marjan Dolinšek, Irena Grošelj Košnik, Vojka Šergan, Igor Zorčič, Urška Ban, Branislav Rajič, Srečko Blažič, Jasna Murgel, Ksenija Korenjak Kramar, Ivan Prelog, Klavdija Markež, Vesna Vervega, Aleksander Kavčič in Franc Laj. Slovenska demokratska stranka ima v novem državnem zboru 21 poslancev: Žan Mahnič, Marko Pogačnik, Branko Grims, Eva Irgl, Danijel Krivec, Anže Logar, Andrej Šircelj, Janez Janša, Jože Tanko, Nada Brinovšek, Ljubo Žnidar, Jelka Godec, Tomaž Lisec, Zvonko Lah, Anja Bah Žibert, Bojan Podkrajšek, Vinko Gorenak, Suzana Lep Šimenko, Andrej Čuš, Marijan Pojbič in Franc Breznik. Demokratično stranko upokojencev Slovenije bo zastopalo deset poslancev. To so Julijana Bizjak Mlakar, Tomaž Gantar, Primož Hainz, Marinka Levičar, Benedikt Kopmajer, Karl Erjavec, Ivan Hršak, Uroš Prikl, Marjana Kotnik Poropat in Franc Jurša. Socialni demokrati in Združena levica imajo po pet poslancev. Pri prvih so bili izvoljeni Matjaž Nemeč, Janko Veber, Andreja Katič, Matjaž Han, Bojana Muršič in Dejan Židan, pri drugih pa Miha Kordiš, Matej Tašner Vatovec, Violeta Tomič, Matjaž Hanžek, Luka Mesec in Franc Trček. Novo Slovenijo bodo zastopali: Matej Tonin, Jernej Vrtovec, Iva Dimic, Ljudmila Novak in Jožef Horvat, Zavezništvo Alenke Bratušek pa Alenka Bratušek, Mirjam Bon Klanjšček, Peter Vilfan in Jani Möderndorfer. Poslanec italijanske narodne skupnosti je Roberto Battelli, madžarske narodne skupnosti pa László Göncz.

Vaški dnevi in 120. obletnica gasilskega društva v Sakalovcih

V okviru letošnjih vaških dne-
vov, ki so potekali v Sakalovcih
12. in 13. julija, so vaščani
pripravili pester program pri-
reditve, pri čemer so posebno

iz Dobrne, Murske Sobote, od
Grada in iz Trdkove.
Izpred gasilskega doma so ga-
silci na čelu s pihalnim orke-
strom iz Monoštra odkorakali

Domači in vabljeni gasilci se pripravljajo na povorko v središču vasi.

pozornost namenili 120-letnici
Prostovoljnega gasilskega dru-
štva Sakalovci. Temu jubileju
so bile posvečene sobotne pri-
reditve.

na nogometno igrišče, kjer je
bil postavljen prireditveni šot-
tor. Slavnostni program se je
začel s sveto mašo, nakar je sle-
dil uvodni pozdrav državnega

Predsednik PGD Sakalovci Štefan Majcan in poveljnik društva Imre Makoš

Sakalovski gasilci so svojo ob-
letnico praznovali skupaj z
gasilci iz sosednjih porabskih
vasi in iz Slovenije. Gasilci in
povabljeni gostje so se zbrali pri
gasilskem domu sredi vasi. Med
povabljenimi gosti sta bila tudi
državni sekretar na ministrstvu
za kmetijstvo Zsolt V. Németh
in zagovornica slovenske manj-
šine v madžarskem parlamentu
gospa Erika Köleš Kiss. Posebni
gostje na prireditvi so bili gasilci
iz sosednje Slovenije, in sicer

K besedi so bili povabljeni tudi
predsedniki domačih in gostu-
jočih prostovoljnih gasilskih
društev. V svojih nagovorih so
izpostavili predvsem družbeno
pomembnost gasilstva. V nada-
ljevanju je Gasilska zveza Žele-
zne županije podelila gasilcem
domačega društva odlikovanja
za večletno uspešno delo. Tudi
Gasilska zveza Slovenije jim je
podelila priznanje za požrtvo-
valno in uspešno delo na podro-
čju zaščite in reševanja. Organi-

zatorji prireditve pa so dobili
spominske listine ali rože.

Gasilsko društvo Dobrna je
sakalovskim gasilcem ob nji-
hovem jubileju podarilo nove
cevi, prejeli pa so tudi finančno
podporo za obnovo gasilskega
doma.

Poveljnik sakalovskega gasil-
skega društva Imre Makoš je v

se zabavali in tudi zaplesali.

Tudi naslednji dan je bil prire-
ditveno bogat. Začel se je z bla-
goslovitvijo spominskega steba-
ra, ki ga je podarila Državna
slovenska samouprava in stoji
na pokopališču na mestu stare
mrtvašnice. Po darovani sveti
maši ga je blagoslovil župnik
Tibor Tóth, posvečen pa je spo-

Gasilci z Dolnjega Senika, od Grada, iz Trdkove in Dobrne med povorko

svojem govoru mdr. napovedo-
val odstop s položaja. Makoš je
bil poveljnik društva 15 let in
v tem času je za društvo veliko
naredil; njegova ideja je bila
npr. ustanovitev ženske ekipe.

minu na ljudi, ki so odšli iz vasi
in umrli daleč od doma. V po-
rabskih vaseh je namreč običaj,
da dajo zvoniti tudi tistim, ki so
umrli daleč od rojstne vasi.

Popoldne so se organizatorji

Pred odkritjem spomenika »Sterin doma samo vözvonijó« na pokopališču. Z leve: predsednica slovenske samouprave v Sakalovcih Irena Libric Fasching, županja Valerija Rogan in predsednik Državne slovenske samouprave Martin Ropoš.

Čestitke organizatorjem za lepo
pripravljeno prireditve, prav
tako čestitke vsem dobitnikom
priznanj!

Sobotna obeležitev 120-letnice
PGD Sakalovci se je končala z
družabno prireditvijo, na ka-
teri so naši gasilci in njihovi
gasilski prijatelji iz Slovenije v
sproščenem vzdušju izmenja-
vali izkušnje, obujali spomine,

izkazali s kulturnimi in otroški-
mi prireditvami. Kljub slabemu
vremenu in dežju so se jih Sa-
kalovčani udeležili v velikem
številu. V imenu vaščanov lah-
ko zapišem, da smo bili vsi za-
dovoljni s peštrim programom
in organizacijo sakalovskih
vaških dnevo. Hvala županji
Valeriji Rogan za kakovostno
izvedbo prireditve.

Lilla Fasching

Potrna: 10-letnica pevskega zbora

V TA PROSTOR SE JE VRNILA SLOVENSKA PESEM

Za manjšine, ki imajo deset in več kulturnih skupin, je desetletnica ene izmed njih pomemben, a ne zelo pomemben dogodek. Za Slovence v avstrijski zvezni deželi Štajerski je drugače: njihov mešana pevski zbor, v katerem pojejo pevke in pevci z avstrijske in slovenske strani, je edina kulturna skupina naših rojakov v tem delu Avstrije, ki imajo formalno, po 7. členu avstrijske državne pogod-

Avgusta Pavla. Tradicionalno srečanje zborov v Pavlovi hiši je lepo julijsko soboto potekalo v znamenju jubileja domačega zbora in tudi, kar so sporočili šele proti koncu koncerta, v znamenju slovesa dosedanega zborovodje Bruna Petricheka. V novo desetletje vstopa zbor Pavlove hiše z zborovodjem Matijo Horvatom iz Beltincev. Na jubilejnem koncertu so peli

Skupni nastop gostujočih pevk in pevcev ob zaključku jubilejnega srečanja pred Pavlovo hišo. Nastop sta vodila novi zborovodja Matija Horvat in dosedanji zborovodja Bruno Petrichek.

be, enake pravice kot Slovenci na Koroškem in Hrvati na Gradiščanskem. Zaradi različnih vzrokov, o katerih smo pogosto pisali tudi v Porabju, začenja Kulturno društvo člen 7 na novo z domala vsem, kar se dogaja in zgodi med manjšino. Tako je bilo tudi, ko so z nekaj domačini, ki radi pojejo, in z znanci s slovenske strani pod vodstvom glasbenega pedagoga Bruna Petricheka z Dunaja začeli vaditi in nastopati, najprej v Pavlovi hiši, potlej v Prekmurju, na Cankovi, med Slovenci v Sombotelu in v Avstriji. Na vsakoletnem srečanju v Pavlovi hiši so pele tudi članice pevske skupine Sombotelske spominčice ob harmonikarski spremljavi Franceka Mukiča. Z leti se je število pevk in pevcev povečalo, a ne kaj dosti, kajti zbor ima le 15 članic in članov. Zbor ima do deset nastopov doma in na gostovanjih, posneli so dve zgoščenki, in sicer ljudske pesmi v slovenskem in nemškem jeziku ter uglasbene pesmi dr.

mešani cerkveni zbor iz Wagraine pri Salzburgu (pri njem so gostovali pevci zbora Pavlove hiše), vokalna skupina Klopotec s Kapele pri Radencih in Oktet Suha z avstrijske Koroške. Vsi nastopi so bili prisrčno sprejeti, posebej pa je obiskovalce iz Avstrije in Slovenije navdušil Oktet Suha, ki je pel v koroškem narečju, tudi najbolj znano pesem Anzej, v slovenskem in nemškem jeziku ter gradiščanski hrvaščini. Dosedanjemu zborovodji Bruno Petricheku, ki bo poslej vodil moško pevsko skupino, sta se posebej zahvalila predsednica Kulturnega društva člen 7 Suzanne Weitlaner in Jokej Logar iz Okteta Suha. Slednji je dejal, da je »prijatelj Bruno Petrichek s svojim delom in zavzetostjo vrnil mnogim štajerskim Slovencem slovensko besedo in ljudsko pesem.« Kot glasbeni strokovnjak je Bruno Petrichek deloval tudi na Koroškem.

Ernest Ružič

Pismo iz Sobote

Niena župa se ne pogej tak vroča, kak se sküja

Biu je den kak vsikši drugi. Na leko bi biu takši den, bar včasim po tejm, gda je sunce gor stanolo, je tak vövidlo. Je vövidlo, ka de vcejlak takši, kak vsikši drugi, pa je nej biu. Ali je nej škeu biti ali pa se je tak moglo zgoditi, kak se je zgodilo.

Povejmo, ka se človek zove Marko. Ménje je zdaj nej najbolje važno gé. Najprva njemi je vöra nej cingala. Že bi v službi mogo biti. Gda je škeu nika kak najbolje brž v lampe djasti pa kaj spiti, si je gvant zgrdo. Na nouvo se je mogo prejk zravnati. Garažo je gor oupro. V auto se je nut vseu. Obrne klüč, auto je ranč skašlo nej. Eške gnouk klüč obrne, auto nejmi ostane. Nika! Trbej taksi pozvati. Klači pa li klači po mobiteli, eške bole je némi kak auto. Že šké titi tavö na velko poštijo, ka kakši taxi gor stavi. Depa, bole gleda koulakvrat, bole glavou obrača, nin enoga taxija nega. Od nevoule je že moker gé, noge njemi trpečejo, roke se trousijo. Ka njemi šef povej? Ka de z njim delo tisti najbolje prejgen? Vse tou njemi lejče po glavej, gda peški dé do službe, stera je na vcejlak drugom kraji varaša. Bolijo ga laskovgé, boli ga slejgen nojet. Marko staple po vroučom asfalti, nin enoga taxija nej, eden bus se nin ne stavi. Grün je vdarö! Brezi službe ostanem, ga rejže v vse bole bolečoj glavej. Marko staple tadale po vroučom asfalti. Dé mimo krčme. Diš po pijači njemi pride v nous. Žeden grata kak pekel. Šou bi nut, si nika spiu, vrag aj vzeme službo. Depa, nej! Marko rad ma svojo službo, stra njemi ne dovoli v krčmou. Marko dé tadale po vroučom asfalti. Noge so žmetne, tak se njemi vidi, ka se njemi kelijo na asfalt. Kuman eške staple. Malo mora stanoti, si spočinouti. Podpre se na drejvo, senca njemi dobro deje. Depa, ne mora enjati broditi od službe.

»Leko, ka de velka nevola. Leko pa ka nede kakša nebesko velka nevola. Vej pa pravijo, kak se niena župa ne pogej tak vroča, kak se sküja. Ja, najprva de nevola, po tejm pa več nej. Gda se služba zgotouvi, že vsi tou tapozabijo.«

Tak si je gučo, si je dopovedavo. Noge so za eden čas več nej žmetne bile. Marko dé tadale. Že je na srejudi varaša. Ranč tam stane eden bus, ka pela ta do njegve službe. Marko je brž na njem, doj si sede, dun se pela v službo. Zdene si, vse de eške vredi. Oči doj zapré, spočinouti si mora. Po tejm de v službi delo, kak je tou eške nigdar ne bilou. Tak si brodi, si guči, gda bus nagnouk stane. Marko gleda ta naprej. Ne more vörvati. Tan naprej sztogita dva avtona, ka sta vküper vdarila. Marko je znouva na vroučom asfalti. Bus ostane zar za njim. Pašči se v službo. Sila ga žene tadale pa ta naprej. Tan naprej že vidi tisti velki ram, tam za njim je njegva služba. Gleda na vöro, kelko de zamüdo. Vöra njemi stogi. Zdaj je vse bole gvüšen, kak neške više njega dela za tou, aj njemi vse naupak dé. Nekak ga je zazvöřo. Ja, gvüšen je v tou! Najraj bi se obrno, šou nazaj domou, samo aj ta čalarija tamine. Depa, Marko je eške ednoga dneva službe nej tanjaou.

»Nej, nejdem domou!, Vej pa ne more cejli den tak biti,« si guči, si tira stopaje, aj dejo, kak najbolje brž.

Pride do grajke, tam so dveri. Šké je oprejeti, zasünjene so gé. Klači klüko, néde pa néde. Znouva njemi na pamet pride čalarija. V tejm kcuj k njemi stoupi človek v uniformi, ka pasko ma tam kolakvrat.

»Marko, ka pa ti delaš? Vej je pa gnes sobota. Gnes se ne dela.« Marko je dugo domou ojdo. Stavö se je v peti krčmaj. Ja, trno je žeden pa zmantrani biu. Kuman, kuman je k sebi prišo pa domou tö. Žena je že obed sküjala. Župo doj s špajeta vzeme, Marko si jo že gemle v talejr.

»Marko, pomalek! Vej pa vejš, ka se niena župa ne gejt tak vroča, kak se sküja,« njemi pravi žena, stera od vsega vküper nika ne vej, brodila si je, ka je samo tak malo po varaši ojdo.

Marko kraj deje talejr. Mobitel začne delati, vöra znouva kaže čas. Eške gnesden ne vejn, kak se ma je tou leko zgodilo Aj bou. Samo aj žena ne zvej, pa moja tašča Regina, trno čedna ženska, tö nej.

Miki

... DO MADŽARSKE

Pokojninska reforma že septembra?

Tudi stranka krščanskih demokratov se strinja s predlogom Okrogle mize za demografijo, da bi se lahko pod sedanjimi pogoji upokojili le tisti, ki imajo vsaj enega otroka. Pri izračunu višine pokojnine in določitvi upokojitvene starosti naj bi se upoštevala število otrok in njihova šolska izobrazba. Novi pogoji bi začeli veljati za tiste, ki so bili rojeni leta 1979 in kasneje, kajti – kot so zapisali v utemeljitvi – oni se še lahko odločijo za rojstvo svojega otroka. Predlog ne obravnava primera, ko družina zgubi otroka. Vodja poslanskega kluba krščanskih demokratov Péter Harrach meni, da bo reforma odpravila že dolgo prisotno nepravilnost, kajti tiste, ki vzgajajo otroke, je treba nagraditi, saj bodo njihovi otroci pridelali pokojnino tudi za tiste brez otrok. Čeprav vlada predlaga še ni obravnavala, Harrach meni, da bo reforma sprejeta že v septembru.

Našli so ogromnega tartufa

V pokrajini Jászágó je sodelavec podjetja Truffleminers d.o.o., ki se ukvarja z gojenjem in nabiranjem tartufov, našel ogromno gobo, ki tehta 1,28 kilograma in je le za 20 gramov lažja od največjega tartufa te vrste na svetu, ki so ga našli v Italiji. Kot je povedal najditelj, bi »njegov« tartuf gotovo prevzel svetovni primat, če ga na enem mestu ne bi načeli škodljivci. Solastnik podjetja je izjavil, da so jim za ogromnega tartufa iz tujine takoj ponudili več tisoč evrov, toda menijo, da je ta goba nacionalni zaklad, zato je ne bodo prodali. Tartufa so ponudili ministru za kmetijstvo Sándorju Fazekasu, ki je na tiskovni konferenci povedal, da ga bodo razstavili v kmetijskem muzeju. Prej ga bodo seveda konzervirali na univerzi Corvinus v Budimpešti.

Rada odim domau

Kati Bedič že dolgo lejt v Varaši žive v bloki, zato ka tistoga reda, gda je ešče v židano fabriko odla delat, je etak lakejše bilau, kak če bi se vsakši den iz Andovec nutra v Varaš vozila z avtobusom. Kak pravi Kati, njej je v Varaši sploj dobro, dapa zato brezi rojstne vesi tō ne more biti. Vsakši keden si z možaum v avto sedeta pa pogledneta brata, steri sam žive v Andovci. Dapa če gobe rastejo, te vsakši drugi den, gda sta fraj, se peleta goba brat. Kak je Kati pravla, ona doma v rami, tak ka bi nikanej delala, samo sejdla, ne more ostati, vejn zato, ka je v vesi gorrasla pa s taše nikdar nede prave Varašanke.

- Kati, gda je tau bilau, ka si ti v Varaš prišla?

»Dja sem tau stanovanje dvajsti lejt nazaj küpla, pa od tistoga mau sem tū v Varaši. Dja sem se zato sé spatjivala, ka sem tū delala pa je mena lakejše bilau, če si tū küpim stanovanje, kak če bi se vsakši den z busom vozila delat. Tau je mena že tak više bilau, zato ka sploj dosta sem se vozila vsakši den z buson, skur petnajset lejt. Šestnajset lejt stara sem bila, gda sem že v židanoj fabriki začnla delati. Tau je bila leta sedemdesetdrugoga.«

- Starejši so mena tau prajli, ka v židanoj fabriki je težko bilau delo dobiti.

»Tista lejta, gda sem dja začnla delati, te več nej bilau težko v židanoj fabriki delo dobiti. Namé so oni že zvali, če bi nej üšla ta delat, vejn zato, ka je moja sestra te že tam delala.«

- Dobro je bilau v židanoj fabriki delati?

»Sprvoga je težko bilau, lažala bi, če bi tau prajla, ka nej. Sledkar gda sem se že navčila pa vcujnzela, te je že dobro bilau. Istino, ka sem dvajsti mašinov mejla, ka se nji na skrbi mejla. Dosta je trbelo lejtati, dapa te sem ešče mlada bila pa bola tenka kak zdaj. Tvoja sestra, Esti je tū tam delala z menov vret, v ednoj partiji, müva sva

sploj dobrive bile. Istino, ka je ona deset lejt mlajša, dapa müva sve dobre padaškinje bile, sploj sva se radive mele. Ena drugoj sva vse taprajle, če je kaj tašo bilau, pa tisto nikdar niške nej zvedo. Gda je ona v Pešt odišla, dja sem te tak djaukala, tak sem go šanalivala. Tistoga reda so te mlade, ka so tam delali, nagučali, aj v Pešt dejo na prakso pa potistim te leko nazaj pridejo. Samo od tisti, steri so taodišli pa tam so se že vcujnzeli, je samo malo nazaj prišlo. Zavolo tauga je telko mladi dekel v Pešt odišlo tistoga reda.«

- Ti si kak dolgo delala v židanoj fabriki?

»Dja sem dočas tam delala, dočas je üšla fabrika. Po pettresti lejtaj sem odtistac odišla, gda so vrata zaprli. Potejm sem šest lejt v gostilni Sikátor delala v künji pa sem pucala. Nej je

Na starom kejpi Kati (prva s prave) s starišami, sestrov pa šaugorom

leko delo bilau, dapa žmetno tō nej, dobra ekipa je bila, pa Pitju Dončec kak šef je tō fejst dober bijo. Gda več künje nej bilau v tauj gostilni, te sem v Slovensko ves üšla delat k taljanski firmi Pujante. Tau je nej dobro delo bilau, iz lesa smo delali taše male škatle (zaboje), pa z žagov sem si roke vse vküpozogala. Vleti je vrauče bilau, pozimi pa mrzlo, pa plača je tō slaba bila. Dvej leti sem samo tam bila, zato ka sem v židanoj fabriki delala, pa zavolo tauga so mi pet lejt tapistili. Tak sem leko v penzijo odišla.«

- Kakšno penzijo si mejla, gda si penzionistka gratala?

»Vejš, ka so mi dali? Samo 37000 forintov, zdaj s tejm, ka vsakšo leto nika zdigajo, tō

Kati Bedič

samo malo več kak petdesetgezero forintov mam. Tau nikanej, s tauga ne moreš živeti. Tau je nej pravica, v cejlom življenji sem delala pa samo telko penzije mam, drugi pa

staugezero ali ešče več majo. Dja ne vejim kak tau vözračunajo, ka so tak velke razlike. S tauga ne moreš živeti, zato moram v Avstrijo delat odti. Duga nejmava z možaum, samo ka za avto plačüvava, dapa tau tō nej malo. Mauž je profesionalni sodak bijo, zdaj je že on tō v penziji, dapa on je taši, ka on tō ne more na riti ostati, vsigdar dé pa dela. V Vosseni dela kak varnostnik, pa te ešče dva ogradca dela, enga pri Rabi, drugoga doma v Andovci. Ka nama za svoj tau trbej, tau vse pripauvava. On je nej taši kak zdaj müva,

ka tū sediva pa parpovejdava. On bi tau nej vözdržo, če si malo dolasede, za pet minut že leti pa nika dela. On doma vse tanapravi, puca, tjōja, vse ka trbej, dapa prati tau ma ne dam, zvün tauga vse napravi. On je univerzo skončo pa kak stotnik je v penzijo odišo, gda je štirideset lejt star bijo, zato ka te je ešče taši zakon bijo. On je tō tak, če bi sledkar v penzijo odišo, te bi baukše zopojdo, zato ka bi več pejnaz daubo. Tisti sodacke, steri so brez šole bili, pa sledkar so v penzijo odišli, skur telko dobijo kak on, šteri je vönavčeni, tau tō nej prvica.«

- V dobro mesta maš stanovanje, skrak centra pa itak je mirno mesto.

»Tašoga reda ja, dapa pa sobotaj pa nedelaj je že nej tak, te dosta pijancov larma nam tū pod oknami. Če bi na prvom ali drugom štauki bili, te bi že baukše bilau, te bi se že nej tak gorčülo, dapa ka vejš. Mena je tū dobro, nej je velko stanovanje, mlajša nejmam, za naja je tau zavole.«

- Ti si nej stejla doma v Andovcaj ostati?

»Nej, dja sem vsigdar v Varaš stejla pridti, dapa vidiš, zdaj pa kak rada domau odim. Nega kaj, eden ram je zato itak baukši, kak gda v bloki živeš. Maš dvorišče, leko vödēš pa si leko dolavsedeš, tau zdaj, gda sem že malo starejša, mi fali. Gda gobe rastejo, te sva pa nastanoma vanej, vsakši drugi den, gda je mauž fraj.«

- Tau si prajla, ka si šestnajset lejt stara bila, gda si delat üšla. Kama si v osnovno šaulo odla, v Andovce ali v Števanovce?

»Tau je tak bilau, ka prve štiri razrede v Andovce, druge štiri razrede pa v Števanovce. Mena je dobro bilau v andovski šauli, zato ka sem paulak doma bila, če sem kaj doma pozabila, te sem domau letejla. Dobro je bilau v šauli, barcetkorca (učiteljica) Merkli nas je včila, pa njau smo sploj radi meli. Pa

ranč tak smo radi meli školnika Krajczara tū, steri nas je slovenščino včiu, njega smo že komaj čakali, pa gda je prišo, te smo ma vsigdar rauže dali. Te nas je ešče dosta mlajšov bilau v vesi, pa sledkar ešče tō, gda smo šaulo vözopodli. Samo te nas je menje gratalo, gda so se mladi začnili vō iz vesi ženiti ali kama inan so šli delat. Vejš, kak dobro je bilau, kak veselo je bilau, škoda ka nas je telko odišlo tistoga reda iz Andovec.«

- Dosta si mogla delati, gda si ešče doma bila?

»Dosta, gda sem z busom iz dela domau prišla, te sem ali na njivo šla ali s senauv delala, potistim sem pa ešče večer krave mogla pasti. Tau je vsigdar tak bilau, samo te nej, gda sem vnoči delala. Te sem leko spala, te mi je samo večer trbelo krave pasti. Ka sem rada delala tau je grablanja bilau, dja sem sploj rada grablala, če je trbelo, te sem ešče k strini üšla pomagat. Ovak sem pa ešče zdaj tak, ka dja vanej bola rada delam kak znautra.«

- Kati, kelko lejt delaš ti v Avstriji pa ka maš tam za delo?

»Zdaj že drugo leto odim vō ednoga starejšoga človeka opravlat. Eden keden sem tam, drugi keden sem pa doma, dapa gda sem tam, te štirdvajsti vör moram dvoriti. Vejš, kak so starejši, gnauk ma tau trbej, gnauk tisto. Dostokrat je tak, ka v foteli sedim pa novine štem, dapa itak tam moram biti, če bi ma kaj trbelo, aj paulek baudam.«

- Zdravje maš, ka ešče tak flajšno delaš?

»Tak kak tavalala, dobro, pritisk, holesterol pa cukar ma mantra, moram paziti, ka djejm. Dapa vejš kak je tau, dja rada djejm pa vse zejim, dapa zato mesau vsigdar mora biti paulek. Eden fözelék (prikuha) tak prausto, brezi mesa je nika nej, pa gda se nadjejš, potistim eden pir zato tō dobro spadne.«

Karči Holec

Velki bau-bau Oskar

Pravijo ka je bau-bau tisto, ka vanej nika nega, znoutraj pa je prazen gé. Depa, geste eden najbolje istinski bau-bau. Zové se Oskar. Tou je nej tisti bau- bau, s sterin postrašüvajo mlajše: Če ne boš vrli, te bau-bau odnesé. Naš Oskar se za trno velkoga drži, depa, un je vcejlak mali bau-bau, nika nej vekši od napršnjaka.

Malo postrašüvanje

Mali bau-bau Oskar si ne more pa ne more mejra najti. Vskišo minuto šké svejti pa sebi pokazati, kak je un nej mali bau-bau. Šké pokazati, kak je un velki bau-bau Oskar. Zatoga volo je tadale po svejti ojdo. Je po svejti ojdo, samo aj najde šoulo za postrašüvanje. Če se rejsan navči postršüvati, kak trbej, de najvejši bau-bau.

Na toj svojoj pauti pride v velki pa kmični lough. Nej si je škeu pripoznati, nikak si je nej škeu pripoznati, kak ga je stra na nikoj dejvo. Kak bi pa ovak sploj aj bilou? Vej je pa té lejs tak kmičen. Je kmičen, se vidi takšo tó, kakšoga sploj nega. V njem se vsefele čüje. Se takšo čüje, ka krv ledena grata. Oskarove vüje pa oči so vse tou gor gemale. Vküper se je potegno, grato najmenjši, je grato menjši od najmenjšoga. Smo aj ne čüje, samo aj ne vidi. Nouč je dukša bila od najdukše. Bau-bau, steroga sploj nega pa je vse vido, vse njemi je na vüje prišlo.

»Tak! Boukše šoule za postrašüvnje nega. Nega boukšoga, kak je té lejs. Zdaj vej, kak tou trbej delati. Nika se ne smej videti, nika čüti, vse v vüje priti. Tou de pa najvejši stra.«

Tak je nouč trno pomalek ta šla. Je ta šla, mali bau-bau Oskar pa od straja nej mogo spati. Sunce je gor prišlo, potejm Oskar kuman spati vüpa. Spi cejli nemili den. Gda sunce začne doj titi, se Oskar zbidi. Se zbidi na pou zmantrani, se zbidi na pou spočinjeni. Zmantarni je zavolo žmetne šoule vnoči. Spočinjeni zavolo spanja vodne.

»Zdaj dem postrašüvat! Dem! Pri tom deli me niške pa niške pa rejsan niške dola ne stavi,« si pravi, eške prva je velki kmični lough san od sebe začno postrašüvati.

Oskar dé, dokejč ne pride do enoga staroga, praznoga rama. Sto vej, gda svejta so ga lidge tanjali, odišli nikak inan. V rami zvün lidi nika nega. Samo eden stari sto je tam gé.

»Vej pa nikoga nega! Koga aj postrašüvan, če pa nikoga nega,« si je na velke zdejno mali bau-bau Oskar. Glejda, iške, gor obrne vse kaute, depa nin nikoga.

»Vejš ka, ti stari, sprnejni sto? Tebe, ja tebe mo postaršüvo. Boš ti vido, sto je velki bau-bau Oskar. Tak te postrašim, ka do ti te tvoje stare nogače od straja eške tri dni trpetale.« Pa kak je pravo, tak je napravo.

»Buuuuuuuuuuuuuu!«

Mali bau-bau Oskar gleda sto. Sto pa nika, tadale stogi na svojom mesti. Oskar bi ga čemerno pogledno, če bi oči emo. Zatoga volo je eške gnouk püsto svoj buuuuuuuuuuuuu. Sto pa znouva nika. Mali bau-bau Oskar bi njemi gezik pokazo, če bi ga emo. Nika drugo njemi je nej ostanolo, ka je znouva djau buuuuuuuuuuuuu. Pa znouva pa znouva pa eške vsigdar samo buuuuuuuuu. Sto pa tadale stogi na svojom mesti, njegve noge nika ne trepečejo v velkom straji. Tak se mali bau-bau Oskar pomalek zmantra. Velko postrašüvanje je na nikoj prišlo.

»Na, volo pa sam dun pokazo,« si pomalek zdejne prva trüden zaspi. Den se je delo, gda nika nebesko zrugache. Oskar od straja gor skouči. Gleda kouli sebe, gleda, dokejč ne vidi. Sto se s trejmi nogačami ta obrno. Ena njemi je vkraj spadnola. Mali bau-bau Oskar je tak srečen eške nej biu.

»Na, ti stari sto! Nouri si se redo, ka te je sploj nej stra bilou. Ja, ja, dun sam te postrašo. Pa je tou bilou malo postrašüvanje. Če bi te na velko postrašüvo, bi ti vse štiri nogače vkraj spadnole,« je mali bau-bau Oskar odišo tadale po svejti.

Tak je bilou pa nikak ovak nej. Depa, kak aj Oskar vej, ka sprnjeno ne more na veke stati. Tak tisti stari sto tó nej.

Miki Roš

Murska Sobota: Naključja 3

LIKOVNO SREČANJE UMETNIKOV Z RAZLIČNIH KONCEV SLOVENIJE

V Galeriji Murska Sobota so informacijo, kaj in kako delajo drugod. Pohvalno je, da

Metulji Ete Sadar Breznik, v ozadju barvne grafike Štefana Galiča

2010, tretja razstava s tem naslovom pa je na ogled v teh dneh. Iz naslova je mogoče razbrati še drugo sporočilo: če napišemo na (ključ) ja, dobimo večji del odgovora na vprašanje o vsebinskem konceptu razstave, ki jo je podpisal Robert Inhof. Avtorice in avtorji likovnih del, ki doslej skupaj še niso razstavljali, so z različnih koncev Slovenije. Med njimi so doma in v svetu že uveljavljena imena in tudi tisti, ki se šele uveljavljajo. Tovrstne razstave, torej tudi Naključja 3, so odlična priložnost za vpogled v različne ustvarjalne pristope, domačim umetnikom pa dajejo

Deli akademskega slikarja Franca Mesariča iz Murske Sobotne

je avtor v razstavo vključil tudi dela pokojnega odličnega grafika Štefana Galiča iz Lendave. Njegove barvne lesoreze, med katerimi so naj-

bolj prepoznavne violine, so občudovali in jim dajali najvišje ocene za kakovost likovni strokovnjaki od Evrope do Japonske.

V vseh prostorih soboške galerije so razstavljena dela Saše Bezjak, Beti Bricelj, Andreja Brumna Čopa, Dominika Frasa, Štefana Galiča, Matjaža Gederja, Katje Majer, Adela Seyouna, Franca Mesariča, Mirka Rajnarja, Mojce Smerdu, Ete Sadar Breznik, Katje Sudec in Huinqina Wang. Razstava bo odprta do 17. septembra. Po njej pa

se bo oktobra z razstavo fotografij pod naslovom Duše predstavil pisatelj Dušan Šarotar.

E. Ružič

KÜHARJEVA SPOMINSKA HIŠA

NA GORNJEM SENIKU

(cerkvenozgodovinska in etnološka razstava)

Odprta ob torkih in četrtekih

od 14. do 18. ure,

ob sobotah od 10. do 14. ure.

Kontaktna oseba: Ibolya Neubauer

Tel.: +36-30-6088-695

E-mail: kuharemkhaz@jupinet.hu

Vodstvo v slovenščini!

Vstop brezplačen!

Naslov: H-9985, Gornji Senik, Cerkvena pot 11.

Ne pozabite pogledniti!

Vpogled - magazin

Porabja

Bepillantó - A Rába-

vidék magazinja

Na ogled je vsakš

torek ob

20.00 vöri na

Gotthárd TV

Ponovitvi: ob petkaj ob

20. vöri,

ob nedelaj v 13.30 vöri

